De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (*Staatsblad* No. 124.)

Dit blad wordt geregeld des *Vrijdags* aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseeren aan de **REDACTIE.** Abonnementen en Advertentiën aan de **ADMINISTRATIE; Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.**
Inzendingen, die later dan *Donderdag* 's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 25 Augustus 1907. No. 1547.

Abonnementsprijs: *franco* aan huis, per drie maanden *f* **1.30,** voor België per jaar *f* **5.20** bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar *f* **6** bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers *f* —**.10.** Abonnementen worden aangenomen door het Bureel te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz.
Advertentiën: van **1** tot **6** regels *f* **1.20,** voor elken regel meer *f* —**.20.** Aanvragen en vermelding van liefdegaven *f* —**.12** per regel.

„Hij zal voor mij henengaan, en ik zal Hem niet zien".

Zie, Hij zal voor mij henengaan, en ik zal hem niet zien; en Hij zal voorbijgaan, en ik zal Hem niet merken.
Job 9:11.

Het „over en weder" alleen geeft het schoon van het evenwicht.

Zoo niet alleen de man de vrouw, maar ook de vrouw den man zoekt, en dat wel in maat even sterk, geurt de liefde in het huwelijk, en bloeit de harmonie. Zoo is het ook bij vriendschap. Zoo is het in alles wat mensch aan mensch bindt. Het geldt van een vorst jegens zijn volk, van een geestelijk herder jegens de kudde, van wie onderwijst jegens wie leert, van kranke en verpleegster, van wie dient en wie gediend worden. Er moet, zal 't goed zijn, iets trekken, niet van *één* kant, maar van *twee* kanten, en van elk der twee kanten, naar den aard van den band, even sterk. Zoo niet, dan hokt en hapert het. Dan komt er een valsche toon, een scheeve lijn, gemis aan evenwicht, en het schoon, de weelde, de lust, de bezieling is weg. Vulsel moet dan aanvullen, wat aan het wezenlijke ontbreekt.

Voor de religie, natuurlijk in innigen zin genomen, is het niet anders. Of beter gezegd, in de religie is *het oorspronkelijke*, dat in al die banden van mensch aan mensch slechts zijn afdruksel geeft. Het huwelijk is afdruksel onder menschen van den band tusschen God en zijn volk. Vriendschap is afschaduwing onder menschen onderling van wat Christus bewoog, zijn jongeren zijn vrienden te noemen, en wat reeds in Abraham was, zoodat hij „een vriend Gods" is genaamd geworden. De barmhartigheid in wie uit liefde verpleegt, is afdruksel van wat de ontferming was in Hem, die onze krankheden op zich heeft genomen.

Doch dan geldt ook in de religie het *over en weder*. Ook hier niet van *één* kant. Neen, maar een trekken van God naar ons, en, daaraan beantwoordend, een trekken van ons naar God. Hij ons zoekend, en wij Hem zoekend. Hij tot ons naderend, en wij naderend tot Hem. Een gebed, dat stuit op een hemel van koper die toe is, slaat op uw hart terug; en omgekeerd, een lokken van den Heilige, als de nek in een ijzeren zenuw verstijfd is, slaat niet in.

En als er dan, uit wat oorzaak ook, bij dat „over en weder" de trekking van één kant ontbreekt, en dus het evenwicht doorzwikt, dan kunt ge ook in de religie dat ontbrekende wel met vulsel, met vulsel van vormdienst of offerande of excentriciteit in 't ijverен aanvullen, maar nooit is dit 't ware, 't wezenlijke. Het herstelt den lust der liefde niet. Het trekt valsch en scheef.

Jezus bad, eer hij naar Gethsémanee ging, voor wie hem toebehoorde om 't hoogste, dat daarom tegelijk 't eenig ware en eenig schoone is: „Ik in hen, en Gij in mij, opdat zij volmaakt zijn in één."

——

Dat evenwicht, die harmonie, die hoog gestemde toon van bezieling en lust is er, vooral in de religie, niet terstond, niet op eens, niet onmiddellijk. Het moet van twee kanten trekken, maar 't *begint* met te trekken van één kant. God is ons in zijn liefde vóór. Van Hem gaat het uit. Hij wint en verwint de ziel die met Hem in de bevinding van heilige Godsvrucht versmelten zal. Maar zoolang dit *winnen* nog niet tot *verwinnen* heeft geleid, is er de warmte, de gloed, de innigheid der religie nog niet. Dat vonken van de ziel in heilige religie begint eerst, als ook onze ziel God zoekt, naar God trekt, dorst naar den *levenden* God.

Ook vóór dien tijd kan er wel vrome neiging in het hart zijn. Het uitgaan van 't hart naar iets hoogers. Een mystiek dwepen zelfs met het Oneindige. Maar dit alles is nog het vrome wezen in zijn werking niet. Het is nog geen *Religie*. Ook al bazelt men dan reeds, en ook al stamelt men dan reeds van *God*, dan is dit toch niets dan een overgenomen klank. Het blijft al vaag, al zwevend, een vervloeiing en uitvloeisel van de gedachte. Het ongekende en daarom onbekende. Een glinstering uit de verre verte, maar die glinstering in schemerglans ondergaande. En daarom 't leeft niet, het spreekt niet, het is niet: de *levende* God naderend tot de *levende* ziel. Het is het *onpersoonlijke*, en juist wat de religie eischt in de zielsinnige gemeenschap van persoon tot persoon. Van 't kind tot zijn Vader, van den vriend tot den vriend.

Mits, en daar hangt 't aan, niet onze zwak belijnde persoonlijkheid maatstaf worde, om er den Persoon van God naar te fatsoneeren. Dat geeft niets dan den afgod. Neen, ook hier is in Hem *het oorspronkelijke*, in ons het afschijnsel en afdruksel.

Onder menschen vindt ge o, zoo vaak half ontloken wezens, die nog niets dan *individuen* zijn, bij den tel één van de soort. En zij die personen werden, openbaren hun persoonlijkheid dan meest nog alleen in 't hebben van iets eigens, dat niet uit de soort komt, maar de soort verrijkt.

In God daarentegen is van een soort niets. Het is al eigen. Al eenig. Al zichzelf bepalend, en bepalend al wat onder Hem is. Met stamelenden klank heeft de Kerk van Christus in de aanbidding van de heilige Drieënheid, dit eigen, hooge Wezen van het in volmaakten zin Persoon zijn in God, tot stamelende uitdrukking gebracht.

——

„Gods verborgen *omgang*", dát is de verwezenlijking van het onzerzijds als persoon kennen van den levenden God als Persoon. Niet een iets, niet het onzijdige, maar een *Hij*. Een God met een hart dat klopt, met een wijsheid die denkt, met een mond die spreekt, met een oog dat ziet, met een oor dat hoort, met een liefde die uitgaat, met een wilskracht die werkt. „Onze Vader die in de hemelen is!" En ons *ik* in staat om met dien *Hij* in gemeenschap, in verkeer, in omgang te treden, omdat die *Hij*, die levende *Hij*, ons ik naar zijn beeld en naar zijn gelijkenis schiep.

Vandaar de toenadering Gods tot onze tente en in die tente tot ons hart. Zoo sprak Jesaia van een inkeeren van God om te vernachten.

Dit is het wonderbare. Niet enkel een toeneiging van God tot Zijn kind, een spreken tot Zijn kind in diens hart, maar ook een zich bijzonderlijk bewegen van God naar dat kind, om het *nabij* te komen en het Zijn *nabijheid* te doen gevoelen. Oogenblikken in ons leven, waarvan we ons van achteren klaar bewust zijn, toen is God, mijn God, tot mij genaderd, bijna mij verschenen, zoodat mijn heele wezen Hem ontwaarde, en ik met Job betuigen kon: *toen zag Hem mijn oog.*

Maar Job komt juist door die zalige ervaring tot het pijnlijk besluit, dat er in zijn verleden allerlei momenten liggen, waarin zijn God evenzoo tot zijn tente was genaderd, en schrijlings hem voorbijging, zonder dat hij 't in zijn onbezonnenheid ontwaarde. „Zie, Hij zal voor mij heengaan en ik zal Hem niet zien, en Hij zal voorbijgaan en ik zal Hem niet merken."

Hoe dikwijls, zoo vraagt hij zich af, heeft die trouwe God ook vroeger niet geklopt aan mijn deur, dat ik niet hoorde. Het is niet van mij, 't is al van Hem uitgegaan, wat eindelijk, eindelijk tot een merken op God ook van mijn zijde geleid heeft. Zooals een moeder bij de wieg van haar kindeke zorgt en waakt en bidt, zonder dat haar lieveling er iets van bespeurt of ontwaart, zoo ook heeft mijn God bij de sponde mijns levens gewaakt, heeft Zich mij aangetrokken, is tot mij genaderd, en heeft mij met Zijn vleugelen overschaduwd, dat ik er toch gedachteloos onder voortleefde. Ik nog sterker dan 't kindeke in de wieg. Want bij dat kindeke was het onnoozelheid, maar in mijn hart wereldliefde, ik-liefde, zinneliefde, mij den blinddoek over het zielsoog werpend, zoodat ik mijn God niet zag.

——

In ieders leven gaat dit op eigen wijze toe. Een regel is hier niet te stellen. Nu eens zal God in met dood dreigende krankheid ons zeer nabij zijn gekomen, dat wij toch alleen op den medicijnmeester zagen. Dan zal 't een spannende beslissing in onze levenspositie zijn geweest. Dan weer een bittere teleurstelling die ons trof, een hard verlies dat we leden, grievend verdriet ons aangedaan. Of ook een zeldzaam geluk dat ons in den schoot viel, een verhooring onzer bede, een vervulling onzer wenschen. En in dit alles kan God o, zoo dicht bij ons hart zijn gekomen, dat wij 't toch niet merkten. Zelfs afgezien van zulk lotgeval onzes levens, kan innerlijk onze geest in peinzen en zinnen tot hooger spanning zijn gekomen, dat er iets machtigs in ons omging, iets dat over heel onze verdere ontwikkeling besliste, en ook daaronder kan God tot vlak bij ons hart, ja, schrijlings aan onze ziel zijn voorbij gegaan, en dat toch de nevel van het oog niet week, en onze ziel Hem niet merkte.

En dat spreekt Job nu van achteren uit als een oordeel over zichzelf en als een oorzaak van dank aan zijn God. Die onopgemerkte zoekende liefde van uw God, spreekt zoo zieldoordringend tegelijk van u, dat Gij ze niet ontwaard hadt, en van uw God dat Hij ze u toewijdde.

Maar ook, er gaat een prikkel van uit. De vraag komt op: Is dat nog zoo? Doorleef ik nog oogenblikken, dat God mijn tente nadert en tot mij inkeert, maar dat ik, verstrikt in afkeerende gedachten, het niet ontwaar? En toch, waarom zou dat vroeger wel zoo geweest zijn, en nu niet meer? Niet nu als vroeger, maar op andere wijs. Ja, zijn er zelfs niet oogenblikken, dat ge de deur dichtwierpt, als ge iets van een heilige aannadering ontwaardet, omdat ze u op dat oogenblik ongelegen kwam? Ons hart is zoo arglistig.

En daarom ook uit deze ervaring van het verleden geleerd. Met het zielsoog niet te veel ronddolen. Ons meer schikken om onzen God te ontmoeten. Meer opmerkzaam zijn op de geestelijke ruisching, die langs het gordijn onzer tente wordt waargenomen.

Zelf meer opmerken, uitzien en gluren. En dan ook anderen 't profijt gunnen van onze zielservaring. Wat Job voor zooveel duizend jaren uit eigen verleden bekende, eer de Schrift onder Gods volk uitging, voor hoeveel duizenden bij duizenden is het niet door die Schrift reeds ter waarschuwing geweest.

Moge dit nog zoo zijn, ook waar deze overpeinzing dit rijke woord van Job weer in herinnering bracht.

Officieele Berichten.

Hulpbehoevende Kerken van Zuid-Holland, Zuidelijk gedeelte.

Ingevolge de scheiding tusschen N. en Z. gedeelte benoemden deputaten Z. gedeelte tot hun voorzitter Ds. E. Douma van Rotterdam, tot assessor Ds. B. Sieders van Vlaardingen en tot secretaris en penningmeester Ds. M. H. K. Mol.

Zwartewaal, 15 Aug 1907.

In de morgengodsdienstoefening op Zondag 18 Aug. werd onze beroepen leeraar, Ds. R. Middelveld, in zijn dienstwerk alhier bevestigd door den consulent der gemeente, Ds. Fokkens van St. Kanaal, die bij die gelegenheid tot tekst had gekozen het middenste gedeelte van Hand. 1 : 8. Was 's morgens reeds een groote schare belangstellenden opgekomen, 's namiddags was de kerk meer dan vol. Toen trad op Ds. Middelveld, die zich aan onze gemeente verbond met een rede uit te spreken over 2 Cor. 4 : 5.

Stelle de Heere, de Koning der Kerke, hem tot een rijken zegen in ons midden.

Namens den kerkeraad:

J. W. Scholtens, *scriba.*

Nieuw Buinen, 19 Aug.

P.S. Adres van den kerkeraad voortaan Ds. R. Middelveld.

AGENDUM

van de vergadering der Gereformeerde kerken in de classis Schiedam, die D. V. zal gehouden worden op Dinsdag 27 Augustus 1907, des voormiddags te 9½ uur, in het kerkgebouw der Gereformeerde kerk (Kuiperstraat), te Vlaardingen.

1. Opening.
2. Onderzoek der credentiebrieven en rapport daarvan.
3. Zittingneming van het moderamen.
4. Lezing en vaststelling van de notulen der vorige vergadering.
5. Peremptoir examen van den Eerw. Heer F. J. v. d. Ende, beroepen proponent te Hoogvliet. Oaderzoek in de exegese O. T. over Jesaja 40 en Haggai 2; N. T. over Romeinen 1 : 1—17 en 1 Petrus 4.
6. Rapporten.
7. Ingekomen stukken.
8. *a.* Voorstel Douma-Van den Brink in zake de uitvoering van Art. 13 D. K. O.
b. Voorstel Pernis: „De kerkeraad wenscht dat de classis zal trachten te komen tot een classicale kas voor Art. 11 en 13. De inkomsten dier kas worden dan, naar de draagkracht der kerken in de classe, volgens vastgestelde regeling bij elkander gebracht. Eventueele uitkeeringen uit die kas zullen geschieden volgens de regeling, aanbevolen door de Synode van Utrecht.
9. Rondvraag naar Art. 41 D. K. O.
10. Regeling van de vacaturebeurten.
11. Storting der collecte voor hulpbehoevende studenten.
12. Aanwijzing van de naamroepende kerk en van den datum der volgende vergadering.
13. Sluiting.

Namens den Raad der roepende kerk te Maassluis A,

J. Vonk, *praeses.*
J. v. d. Lee, *scriba.*

Maassluis, 9 Augustus 1907.

AGENDUM

voor de 19de Centrale Diaconale Conferentie, D. V. te houden te 's Gravenhage, op Woensdag, 4 Sept. 1907, in de Westerkerk, ingang Herderinnestraat 22a. Aanvang 's morgens 10 uur.

I. Opening der Vergadering. II. Lezing der Notulen en Presentie lijst. III. Verkiezing van Comité-Leden.

a. Aan de beurt van aftreding zijn ditmaal de broeders R. Broekhuizen, Mr. R. van Maare en C. F. von Meijenfeldt. Mr. R. van Maare is niet in het diakenambt gebleven, en dus naar den gewonen regel niet herkiesbaar. Ook br. G. Struik heeft gemeend, na een onafgebroken dienst van 28 jaren, te moeten bedanken en zal mitsdien ook moeten vervangen worden. Daar het Comité, volgens besluit der vorige Conferentie geroepen, is, leiding aan de stemming te geven, door het aangeven van candidaten, meende het ditmaal een stap verder te moeten gaan, en de volgende voorstellen tot reorganisatie van het Comité te moeten doen: *a.* Het Comité bestaat uit 10 leden. *b.* Uit elke provincie — Limburg uitgezonderd — wordt één Comité-lid verkozen. *c.* In 1908 treden de Comité-leden af, die gekozen zijn voor de provinciën: Groningen, Overijsel, Utrecht, Zuid Holland en Noord Brabant. In 1909 treden de Comité leden af, die gekozen zijn voor de provinciën: Friesland, Drente, Gelderland, Noord-Holland en Zeeland. En zoo vervolgens.

b. Bij aanname van de voorstellen onder punt III a. geeft het Comité voor de volgende provinciën de daarbij genoemde candidaten:

voor Friesland: J. Feitsma van Leeuwarden, M. Kramer van Leeuwarden;

voor Drente: R. Broekhuizen van Meppel, A. Koetsier van Assen, J. Welmers van Zuidlaren;

voor Gelderland: P. J. J. Meij van Arnhem, A. H. Scholten van Zutfen;

voor Utrecht: W. v. d. Linden van Utrecht, A. M. Beekes van Utrecht:

voor N.-Holland: C. F. von Meijenveldt van Amsterdam, A. D. Kronenburg van Amsterdam, J. P. Weisz van Amsterdam;

voor Zeeland: P. J. de Kruijter van Middelburg, M. Quakkelaar van Goes;

voor N. Brabant: N. Ardon van Klundert, W. Robbemont Czn. van Breda.

N.B. Daar de broeders: J. Andriessen van Groningen, J. J. Drost van Enschede en J. G. v. d. Burch van 's Gravenhage ditmaal niet moeten aftreden, behoeft voor de provinciën: Groningen, Overijsel en Z.-Holland geen keuze gedaan te worden.

c. Mocht de Conferentie zich met het voorgestelde onder punt III a niet kunnen vereenigen, dan stelt het Comité de volgende candidaten voor:

vacature Broekhuizen: R. Broekhuizen van Meppel, J. Feitsma van Leeuwarden, A. Koetsier van Assen;

vacature Van Maare: P. J. J. Meij van Arnhem, W. v. d. Linden van Utrecht;

vacature Von Meijenfeldt: C. F. von Meijenfeldt van Amsterdam, A. D. Kronenburg van Amsterdam, J. P. Weisz van Amsterdam;

vacature Struik: P. J. de Kruijter van Middelburg, M. Quakkelaar van Goes.

IV. Wat is het oordeel der Conferentie over het geven van voorschotten, naar aanleiding van een daarover gehouden referaat en wat in ons Correspondentie-blad daarover geschreven is?

Diaconie der Geref. Kerk te Enschede.

V. In het vorig jaar werd door de Diac. Vergad. van Amsterdam eene Commissie benoemd, om haar te dienen van advies inzake de vraag, welk standpunt de Geref. Diaconie heeft in te nemen ten opzichte van de in uitzicht gestelde nieuwe Armenwet. Een zeer uitvoerig rapport werd daarover dezer dagen door deze Commissie uitgebracht. Wijl echter eenige uitspraak ten aanzien van de door de Commissie voorgestelde punten zonder meer, weinig resultaat heeft en er alles voor te zeggen is, dat wat met betrekking tot deze zaak door de Gereformeerde Diaconie van Amsterdam werd besloten, worde overwogen en besproken in breeder kring, besloot zij om voor de op 4 Sept. a. s. te houden Centr. Diac. Conf. in te zenden de volgende motie:

De Centr. Diac. Conf., gehouden te 's Gravenhage, den 4e Sept. 1907, is van oordeel: A. 1. dat een gewijzigde Armenwet de mogelijkheid dient te openen, dat de arme op voldoende wijze wordt geholpen; 2. dat de vrijheid der Diaconiën, om te helpen wien en hoe zij willen, door die wet niet mag worden beperkt; 3. dat de bedeelende armenzorg van de burgerlijke overheid slechts aanvullend dient te zijn; 4. dat de regeling eener niet-decisive, doch uitsluitend consultatieve samenwerking, in plaatsen van meer dan 10000 inwoners aanbeveling verdient; 5. dat het instellen van een Centraalregister, bevattende de namen en woonplaatsen der ondersteunden, alleen te raadplegen door gemachtigden van instellingen tot wien een arme zich om hulp wendt, noodig wordt geacht; (*) 6. dat ten aanzien van meer ondergeschikte punten het concept der nieuwe Armenwet kan worden afgewacht. B. 1. dat dient te worden geijverd voor het in het leven roepen van een wet ter bestrijding van het schandelijk en misdadig pauperisme en 2. dat moet worden aangedrongen op eene wettelijke regeling van de ziekteverzekering en de invaliditeits- ouderdomspensioneering.

(*) Aanteekening. (De Diaconie van Amsterdam teekent uitdrukkelijk hierbij aan, dat reeds bij de Commissie over de met dit punt overeenkomende conclusie in het rapport, geen eenstemmigheid heerscht en dat dit punt in de Diac. Vergadering wel in den breede is besproken, maar daarover geen eenstemmigheid bestond; dat op verzoek van den rapporteur over dit punt niet is gestemd, en in deze motie is laten staan om deze zaak ook op de Conferentie in bespreking te brengen.)

Diaconie der Geref. Kerk van Amsterdam.

N.B. Diaconiën, die een afgevaardigde ter Conferentie denken te zenden, kunnen op aanvraag bij den Scriba van de Diaconie der Geref. Kerk te Amsterdam, den heer P. Sluis, N. Z. Voorburgwal 258, zoolang de voorraad strekt, 1 ex. van bovengenoemd Rapport verkrijgen.

VI. Nut en wenschelijkheid van de provinciale organisatie onzer Diaconiën. Het Comité.

Pauze (van 12½ tot 1 uur).

VII. „Diaconale vertegenwoordiging." Inleider: Dr. S. O. Los van Hiversum.

Stellingen: I. De Diakoniën hebben behoefte aan Class. vertegenwoordiging tot: *a.* het verkrijgen van Classicale adviezen, die bruikbaar zijn in de praktijk; *b.* het steunen van behoeftige Diaconiën; *c.* het beslechten van geschillen tusschen Diaconiën onderling; *d.* het regelen van gemeenschappelijke actie van Diaconiën, o.a. mandelige huishouding. II. De uitspraak der Geref. Kerken in Synode (acta 1899 Art. 131) volgens welke het organiseeren van afzonderlijke meerdere vergaderingen voor diaconale zaken in strijd wordt geacht met het verband en de samenwerking der ambten, eischt dat van dit middel worde afgezien. III. Het afvaardigen van Diakenen naar de Class. Vergaderingen met adviseerende stem is als niet in strijd zijnde met het Geref. Kerkrecht een nuttig middel tot classicale vertegenwoordiging van Diaconiën. IV. Het is een eisch des tijds, dat de Class. Vergaderingen der Kerken bij de behandeling van zaken de barmhartigheid betreffende na breede voorlichting door Diakenen en door middel van Diakenen als deputaten komen tot gemeenschappelijke actie. VIII. De vergadering verzoeke aan het Comité: 1e. Volledige inlichtingen in te winnen omtrent den te volgen weg tot het verkrijgen van subsidie voor de verzorging van kinderen, wier ouders of voogden uit de ouderlijke macht zijn ontzet. (Liefst bij Diaconiën, aan wie bereids subsidie werd toegekend.) 2e. Voor de verkregen inlichtingen plaatsing te verzoeken in het Diaconaal Correspondentie blad.

Diaconie der Geref. Kerk te Utrecht.

IX. Is na de wijziging bij Koninklijk Besluit van 10 Mei 1907, regelende de uitvoering der Kinderwetten, samenwerking der Diaconiën op dit punt niet wenschelijk en mogelijk?

Diaconie der Geref. Kerk te Meppel.

X. Hoe hebben de Diaconiën gedacht over de „maandelige huishoudingen", naar aanleiding van hetgeen op de vorige Conferentie gesproken is?

Diac. der Ger. Kerk te 's-Gravenhage.

XI. Aangezien er Diaconiën zijn die onder zulke zware lasten gebukt gaan, dat ze niet bijmachte zijn om den noodigen onderstand te verleenen; — en daarentegen andere Diaconiën die in 't geheel geen armen of zeer weinigen hebben; — is het daarom geen dringende behoefte en tevens voor uitvoering vatbaar, dat de finantieel sterkere Diaconiën de lasten van hulpbehoevende mede dragen?

Diac. der Ger. Kerk te Groningen. (B.)

XII. In hoever mogen leden der Gemeente giften uit de diaconale kas ontvangen, zonder volgens Art. 3 der Kieswet van de kiezerslijst te moeten worden afgevoerd?

Diac. der Ger. Kerk te Grijpskerk. (Z.)

XIII. Aangezien de verpleging van Weezen, naar den Woorde Gods een zaak der barmhartigheid is, die door het orgaan der Diaconie wordt uitgeoefend, zooals mede in het Formulier van „Bevestiging van Diakenen" duidelijk wordt bepaald, is het dan niet in strijd met het zuivere beginsel, zoo die arbeid geheel uit handen wordt genomen uit die der Diaconie, en toevertrouwd aan eene Commissie, bestaande uit leden des Kerkeraads, Onderlingen en Diakenen — benevens uit leden der Gemeente, gekozen door de Gemeente?

Diac. der Ger. Kerk te Rotterdam. (B.)

XIV. Is het gewenscht, dat brs. Diakenen sich belasten, of door den Kerkeraad belast worden, met het beheer der financiën van Kerk- en Eeredienst?

Diac. der Geref. Kerk te Haren. (Gr.)

XV. De Centrale Diaconale Conferentie spreekt de wenschelijkheid uit, dat de Vereeniging voor Chr. Verzorging van krankzinnigen in Nederland, voor de Verpleegden van Diaconiën een verminderd tarief instelle, — en benoeme eene Commissie, die met het Bestuur der Vereeniging daarover in overleg trede.

Diaconie der Geref. Kerk te Kampen.

De predikanten W. Doorn en Dr. J. C. de Moor te 's-Gravenhage hebben zich bereid verklaard de Conferentie van advies te dienen, terwijl ook Prof. P. Biesterveld, indien het Z. H. Gel. eenigszins mogelijk is, de Conferentie hoopt bij te wonen.

Het Comité voornoemd:

G. Struik Czn., *Voorzitter.*	Enkhuizen.
Mr. R. van Maare, *Vice-Voors.*	Arnhem.
J. J. Drost, *2e Secretaris.*	Enschedé
J. Andriessen, *Penningm.*	Groningen.
C. F. von Meyenveldt.	Amsterdam.
J. G. van der Burch,	's Gravenhage.
R. Broekhuizen, *1e Secret.*,	Meppel.

Meppel, Augustus 1907.

Buitenland.

Duitschland. Het spreken in tongen. In de *Allgem. Ev. Luth. Kirchenzeitung* lezen wij over het spreken in tongen dat zich in Hessen voordoet, gelijk wij de vorige week meldden, het volgende:

„Bij de Godsdienstige beweging in de buurt van Eschwege en Melsungen spelen twee Zweedsche vrouwen een groote rol. Daardoor is ook het raadsel van deze gebeurtenissen verklaard. Dergelijke verschijnselen zijn reeds vroeger vooral in 1841—1843 bij de Zweedsche secte der Laesare (lezers), waargenomen. Carl Hase schrijft daarover in zijn *Kerkgeschiedenis*: „Onder hen onstond een tijdlang en in bepaalde kringen een spreken in tongen, roepende stemmen meest onder jongelieden van beiderlei geslacht, zelfs